సీరియల్

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

బాబూరావు లలితకంటే సరిగ్గా ఒకే ఒక ఏడాది చిన్న. చిన్నప్పట్నుంచీ ఆ అక్కా తమ్ముళ్ళిద్దరూ ఒకే ఒక ప్రాణంగా పెరిగారు. దానికి తోడు ఇద్దరు చదివేదీ ఒకే క్లాసు.

"అక్కా — నీకు అన్నింటికీ అనుమానమే! ఆ చీటీ దస్తూరీ నిపుణులదాకా ఎందుకు వెడుతుంది? ఆయ నెప్పుడో అవతల పారేసి వుంటారు—" అన్నాడతను. కానీ అతను అక్క చెప్పిన పని చేయడానికి ఒప్పు కున్నాడు.

రాత్రి ఏడింటికి చలపతిరావు జాహ్నవిని చూసివచ్చి కామేశ్వరరావుగారింటికి చేరుకున్నాడు. భోజనాలవు తున్న సమయంలో బాబూరావు ఎలాగో కష్టపడి— చలపతిరావు బట్టల జేబులన్నీ గాలించి ఓ చీటీ సంపా దించాడు. అది చూడగానే అతడికి ముచ్చెమటలు పోశాయి. అక్కణ్నించి ఒక్క పరుగున లలిత దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"ఏరా తమ్ముడూ—దొరికిందా?" అనడిగింది లలిత.

మాట్లాడకుండా చీటీని అక్కకందించాడు బాబూ
రావు.

లలిత ఆ చీటీ చూసి తృప్తిపడింది.

"పెళ్ళికూతురు నచ్చిందని చెప్పకు. ప్రాణ ప్రమాదం!"

"ఇది తెమ్మనే కదూ నన్ను పంపావు!" అన్నాడు బాబూరావు.

"లేదురా—నీమీదొట్టు. ఈ చీటీ నేను రాయలేదు" అంది లలిత.

"అయితే మరెవరు రాశారంటావు?"

"ఏమో—నాకేం తెలుసు?" అంది లలిత.

"ఈ చీటీ చలపతిరావుగారు చూశారంటావా?" అన్నాడు బాబూరావు.

"ఇంటికొచ్చాక దానిమా టెత్తారా ఆయన?"

"లేదక్కయ్యా!"

"అయితే ఆయన చూసివుండరు—" అని—"అన్నట్టు తమ్ముడూ—ఈ చీటీ ఆయన జేబులోకి ఎప్పుడొచ్చిందంటావు?" అంది లలిత.

అక్క ప్రశ్నలోని అంతరార్థం బాబూరావుకు అర్థమయింది-"అంటే మనింట్లోనే ఈ పని జరిగిందంటావా?" అన్నాడు.

లలిత తమ్ముడివంక సీరియస్‌గా చూసి-"నిజం చెప్పు. ఈ చీటీ నువ్వే రాసి నన్నాటపట్టిస్తున్నావు కదూ—" అంది.

"లేదక్కా — నీమీదొట్టు—" అన్నాడు బాబూరావు.

అక్కా తమ్ము ళ్ళిద్దరూ కాసేపు దాని గురించి

చర్చించారు.

"ఇంతకీ ఈ చీటీ గురించి ఆయనకు తెలియజేయా లంటావా?"

లలిత ఆలోచిస్తూ — "అసలీ చీటీ మన దగ్గరకెలా వచ్చిందని చెప్పాలంటావు?" అంది.

బాబూరావు ఆ చీటీని మళ్ళీ తీసిన చోటనే పెట్టేస్తానన్నాడు.

"త్వరగా వెళ్ళు—" అంది లలిత.

బాబూరావు త్వరగానే వెళ్ళాడు. కానీ అప్పటికే చలపతిరావు భోంచేసి గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. అతను తలుపులు వేసుకుని పడుకుందుకు సిద్ధపడుతున్నాడు. బాబూరావు వెనక్కి వచ్చేశాడు.

"తలుపు సందుల్లోంచీ పడేయ్—" అంది లలిత.

బాబూరావు వెళ్ళబోతూండగా అతడికి తండ్రి మాటలు వినిపించాయి — "మనింట్లో ఇలా జరిగిందని నాకు బాధగా ఉంది—"

అతను ఆగి తండ్రి మాటలు విన్నాడు. లలిత రాసిన చీటీ గురించి ఆయన బాధపడుతున్నాడు. అది లలిత రాసిందని ఆయనకు తెలియదు. బయటవాళ్ళెవరో రాశారనే అనుకుంటున్నాడు. ఆ హెచ్చరించే వాళ్ళెవరో అందుకు తన ఇంటినే ఎన్నుకోవటం ఆయనకు బాధగా ఉంది. లేనిపోని అపార్థాలకు దారితీస్తుందని ఆయన బాధ.

బాబూరావు ఈ మాటలు అక్కకు చెప్పాడు.

"పోనీలేరా, ఈ చీటీ నా దగ్గరే ఉంచుతాను. ఇది ఆయన కళ్ళబడితే అది నాన్నగారికి చెడ్డపేరు తెస్తుందన్న ఆలోచన నాకు తట్టలేదు—"

"ఈ చీటీ నిజంగా ఆయనకు హెచ్చరిక ఏమో!"

"అయుండదు. ఎవరో సరదాకు రాసి ఉంటారు!" అంది లలిత.

"అయితే ఏ బాధా లేదు. ఇదాయన చూడకపోవటమే మంచిది—" అంటూ బాబూరావు ఆ చీటీని అక్క చేతికిచ్చాడు. ఆమె దాన్ని భద్రంగా దాచింది.

కామేశ్వరరావు భార్య దగ్గర అంటున్నాడు—"రఘురాం కూతురికి మంచి సంబంధం తెచ్చాడే! మన అమ్మాయికీ పెళ్ళీడొచ్చింది. యిలాంటి సంబంధమే పట్టాలి—ఇంక నేనూ సంబంధాల వేటలో పడాలి—"

ఈ మాటలు పిల్లలు విన్నారు.

"అయితే అబ్బాయికి పిల్ల నచ్చినట్టేనా?"

"ఆ పిల్లకు తను నచ్చితే అదే తన అదృష్టం అంటుంటే!"

ఆ తర్వాత పిల్లలింక మాటలు వినలేదు. వాళ్ళు ముగ్గురూ లలితను ఆటపట్టించసాగారు. లలిత కుడుకు మోతనం వచ్చి — "మీరిలా ఏడిపించారంటే నేను ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతాను—" అన్నది.

"ఆహా—ధైర్యవంతురాలు—రాత్రిపూట బయటకు పోతుందిట. వెళ్ళు చూద్దాం—" అన్నాడు బాబూరావు వెటకారంగా.

"నాకేమైనా భయమా?" అని వీధి తలుపు తీసింది లలిత.

ఉన్నట్లుండి పిల్లలు ముగ్గురూ కెవ్వుమన్నారు.

లలిత తలుపులైతే తీసింది కానీ ఆమె వీధివైపు తిరిగి లేదు. అందుకని ఆశ్చర్యంగా—"పో—పో—అన్నారుగా నిజంగా పోతుంటే ఆ కేకలెందుకూ?" అంది.

"వెనక్కి చూడు—" అన్నదో కంఠం.

లలిత ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి తనూ కెవ్వుమని అరిచింది.

అతని వయసెంతో తెలియదు. బాగా ముసలివాడై ఉండాలి. వళ్ళంతా ముడతలుపడి ఉంది. మనిషి అస్థిపంజరానికి తోలు కప్పినట్లున్నాడు. అతడి చూపులు మహా భయంకరంగా ఉన్నాయి. చూపులకు మించి నవ్వు ఇంకా భయంకరంగా వుంది.

పిల్లల అరుపులు విని అక్కడికి వచ్చిన కామేశ్వరరావు ఆ మనిషిని చూసి-"ఎవరండీ మీరు?" అన్నాడు.

"శుభకార్యానికి సాయపడుతున్నావు. ఆశీర్వదించిపోదామని వచ్చాను. అబ్బాయి పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడా?" అన్నాడా వృద్ధుడు.

"ఒప్పుకున్నాడండి—తమరెవరు? రఘురాం బంధువులా?" అనడిగాడు కామేశ్వరరావు.

"నేనెవరినైతేనేం నాయనా—నాకు కావలసిందల్లా ఒక్క కబురు. అబ్బాయి పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడా? అని. చల్లని కబురు చెప్పావు—" అన్నాడు వృద్ధుడు.

"తమరెవరో చెప్పలేదు—" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"అంతా నన్ను మంత్రగాడంటారు. కానీ బాబా అని పిలిపించుకోవటం నా కిష్టం—" అని వృద్ధుడు అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

"అంతా ఆశ్చర్యంగా ఉంది—" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"ఈ రాత్రికి మనింట్లో ఏదో జరుగుతుందనిపిస్తోంది-" లలిత భయం భయంగా నెమ్మదిగా బాబూరావుతో

అన్నది.

ఓ రాత్రివేళ ఆ యింట్లోంచి పెద్ద కేక వినబడింది. అది చలపతిరావు గదిలోంచి!

* * *

రాత్రి రెండుగంటల ప్రాంతాల ఎవరో కాలింగ్ బెల్ మోగించగా రఘురాం తనే లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

"క్షమించాలి! అర్ధరాత్రి మీకిబ్బంది కలిగించాను—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

రఘురాంకి నిజంగానే వళ్ళు మండింది. కానీ ఎలాగో తమాయించుకుని — "సరే — లోపలకు రా —" అన్నాడు.

"రోజూ ఇలా జరగదండి—అనుకోని పని తగిలింది-" అన్నాడు రామకృష్ణ. రఘురాం జవాబేమీ ఇవ్వకుండా అవులిస్తూ తలుపులు వేసుకున్నాడు. రామకృష్ణ తన గది లోనికి వెళ్ళిపోయాడు. రఘురాం తన గదిలోకి పోదా మనుకుంటూండగా మళ్ళీ కాలింగ్ బెల్ మోగింది. ఆయనకప్పుడు కలిగిన విసుగు ఇంతా అంతా కాదు.

చాలా విసురుగా వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. బయట నిలబడ్డ వ్యక్తిని నానామాటలూ అనాలని ఉందాయనకు. సగం నిద్రలో లేచివచ్చాడేమో చాలా చిరాగ్గా ఉందా యనకు. అయితే బయటి వ్యక్తిని చూడగానే తెరచిన నోరు తెరచినట్లే ఉండిపోయిం దాయనకు. అయితే అవతలి వ్యక్తి కూడా వెంటనే నోరు విప్పకుండా— మనిషి వణుకుతున్నాడు.

"మీరా—కామేశ్వరరావుగారూ — ఇంత రాత్రి సమయంలో వచ్చారేమిటి? ఏం జరిగింది?" అన్నాడు

రఘురాం కంగారుగా.

"జరగకూడనిదే జరిగిపోయింది—చలపతిరావు చచ్చిపోయాడు" అన్నాడు కామేశ్వరరావు వణికిపోతూ.

"ఆఁ" నోరు తెరిచాడు రఘురాం.

కొద్దిక్షణాలు ఇద్దరిమధ్యా నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది.

"ఏం జరిగిందో చెప్పండి. నాకు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడటంలేదు—" అన్నాడు రఘురాం. కామేశ్వరరావు కూడా—"ఏం చెప్పనండీ—నాకూ కాళ్ళూ చేతులూ ఆడటంలేదు—" అన్నాడు.

ఇద్దరికీ కాళ్లూ చేతులూ ఆడటానికి మరి కాస్త సేపు పట్టింది.

చలపతిరావు తలుపులు దగ్గరగా వేసుకుని గదిలో పడుకున్నాడు. ఓ రాత్రివేళ అతడి గదిలోంచి పెద్ద కేక వినబడింది. వెళ్ళి చూస్తే అతను రక్తపు మడుగులో ఉన్నాడు. కదలటంలేదు. ముందు ఆ వీధిలోనే ఉన్న డాక్టరుకు కబురు పంపారు. ఆయన వచ్చి చూసి అతను చనిపోయాడని నిర్ధారించాడు. ఎవరో రివాల్వరుతో కాల్చి చంపారని అందువల్ల ఇది హత్య కేసు కింద వస్తుందనీ—పోలీసులకు కబురు పెట్టమనీ ఆయన సలహా ఇచ్చాడు. ఓ కొడుకును పోలీస్ స్టేషన్‌కు పంపి తనిలా పరుగెత్తుకొచ్చాడాయన.

రఘురాం ఇంటిల్లపాదినీ లేపి విషయం చెప్పాడు.

రామకృష్ణ ఇంత హడావుడవుతున్నా గదిలోంచి బయటకు రాలేదు. అతని విషయం కూడా మర్చిపోయాడు రఘురాం.

* * *

"ఇది వయ్యారా లాలికించే వేళ—" అందామె.

"ఒలికించు—" అన్నాడు సురేష్.

"నువ్వు నా అందాన్ని పొగుడు—" అందామె.

"ఎంత పొగిడినా నువ్వు జాహ్నవివి కాలేవు కదా!"

"జాహ్నవి ఎవరు?"

"నువ్వెదురుగా ఉన్నప్పుడు కూడా తన్ను మరిచి పోనివ్వని ఓ అసమాన తేజోరాశి—"

"అటువంటప్పుడు ఆమెను పెళ్ళాడలేక పోయావా?"

"పెళ్ళాడాలనే వుంది. కానీ ఆమె ఒప్పుకోవాలి గదా!"

"ఒక ఆడదాన్ని పెళ్ళికి ఒప్పించలేవా?" ఆమె నవ్వింది.

"జాహ్నవి కేవలం నీ వ లాంటి ఆడదయింటే ఎప్పుడో ఒప్పించి వుండే వాణ్ని. ఆమె మానవ లోకంలో తప్ప బుట్టిందా అనిపిస్తుంది—"

"నన్ను గురించీ ఎందరో రసికులలా అన్నారు—" అందామె.

"నీ గురించి అలా అనడానికి తాగుడు మైకం కావాలి. జాహ్నవి విషయంలో అక్కర్లేదు—"

ఆమె ముఖంలో కోపం కనబడింది — "అంతగా జాహ్నవి జాహ్నవి అని కలవరించేవారు నన్నెందుకు పిలిపించారు?"

"గదిలో విస్తురున్నంత సేపూ మనసునిండా జాహ్నవి ఉంటుంది. దీపం ఆరేక చీకటిలో నీకూ, జాహ్నవికీ తేడా ఏముంది?"—నవ్వాడు సురేష్.

ఆమె కడుపుమోత్తనం వచ్చింది — "ఇంతకీ ఆ జాహ్నవిని పెళ్ళాడుతున్నావా?"

"ప్రస్తుతాని కది సాధ్యపడేలా లేదు—"

"నీకు సాధ్యపడేలోగా ఆమెకు వివాహమైపోతే?"

సురేష్ నవ్వి—"నేను తప్ప మరెవ్వరూ ఆమెను వివాహమాడలేరు. తెలుసా?" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"ఎవరైనా ఆమెను వివాహమాడడానికి ముందుకు వస్తే రక్తం ఏరులై ప్రవహిస్తుంది-" అన్నాడు సురేష్.

ఆమె అతడివంక భయంగా చూసి—"ఆ జాహ్నవి ఎప్పుడు పెళ్ళిచేసుకుంటుంది?" అనడిగింది.

"నేను అనుమతిస్తే ఈ రోజే చేసుకుంటుంది—కానీ నన్ను కాదు—మరొకడిని!" అన్నాడు సురేష్.

"అంటే?" ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"ఈ రోజు సాయంత్రం జాహ్నవికి పెళ్ళిచూపులు జరిగాయి. వరుడు ఢిల్లీ నుంచి వచ్చాడు—"

"వరుడికామె నచ్చితే?" అడిగిందామె.

"వరుడికామె నచ్చింది—"

"ఆమెకు వరుడు నచ్చాడా?"

"అదామె చెప్పదు—"

"ఇంతకీ ఈ పెళ్ళి జరుగుతుందా?"

"జరుగదు—"

"ఎందుకని?"

"ఈ పాటికి వరుడి రక్తం ఏ గదిలోనో సెలయేరుగా ప్రవహిస్తూంటుంది—" అని—"దీపం ఆర్పు—నేను జాహ్నవీ అంటే ఊఁ అని పలుకు—" అన్నాడు సురేష్.

* * *

"సావిత్రీ!"

ఆమె మొద్దు నిద్రలో ఉంది.

ప్రతాప్ ఆమెను కుదిపి లేపాడు. ఆమెకు పూర్తి

మెలకువ రావడానికి కొంతసేపు పట్టింది.

"మీరా?" అంది.

"ముందు నా గదిలోకి రా—"

సావిత్రి మాట్లాడకుండా ఫ్రిజ్ తెరచి ఓ నిమ్మకాయ తీసింది. తళతళ మెరిసే చాకు కూడా తీసింది.

"అవెందుకూ—?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"పూజకోసం!"

"ఈ రోజు పూజలేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఒక్కసారి సావిత్రి కళ్ళలో ఉత్సాహం కనబడింది. ఆమె చాకు, నిమ్మకాయ యథాస్థానంలో ఉంచింది.

ఇద్దరూ ప్రతాప్ గది చేరుకున్నారు.

ప్రతాప్ ఆమెను నడుం దగ్గర పట్టుకుని గాలిలోకి లేపాడు—"ఓహ్ — సావిత్రీ — నా మనసెంత తేలిగ్గా ఉందిప్పుడు?"

"ఏం జరిగిందండీ—" అంది సావిత్రి.

అతను చెప్పలేదు. ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యేలా ఆమెను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

అతను చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడని గ్రహించిందామె. అందుకామెకూ ఎంతో సంతోషంగా వుంది. అతనిలా తన్నాదరించటం ఇదే ప్రథమం. ఒక ఆడదానిలా కాక ఆత్మీయురాలిగా చూస్తున్నాడు. సావిత్రి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"నీకు తెలుసుగదా—జాహ్నవిని చూసుకుందుకు ఢిల్లీ నుంచి పెళ్ళికొడుకు వచ్చాడని!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఊఁ."

"అతని పేరు చలపతిరావు—"

"అతనికి జాహ్నవి నచ్చిందా?"

ఈ ప్రశ్నకు ప్రతాప్‌కు కోపం వచ్చింది. అతను జవాబు చెప్పకుండా సావిత్రి తెలివితక్కువతనాన్ని నిందించి—"సరే—ఈ రోజుకు నిన్నలాంటి తప్పయినా క్షమించగలను—అతడికి జాహ్నవి అంతా యింతా అనకుండా ఎంతో నచ్చింది. ఆమె ఒప్పుకుంటే వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోవా లనుకున్నాడు—"

"అయితే మీకింత ఉత్సాహ మెందుకు?"

"చెప్పనా?"

"జాహ్నవి కతను నచ్చి ఉండడు—"

"కాదు—"

"పెద్దలు పెళ్ళికిష్టపడి ఉండరు—"

"పెద్దలిష్టపడ్డారు—"

"పెద్ద కట్నం అడిగి ఉంటాడు—"

"జాహ్నవి ఒప్పుకుంటే అతనే కట్నమివ్వడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు—"

"అయితే మరేం జరిగిందండీ—నాకు తట్టటంలేదు-"

"చలపతిరావు చచ్చిపోయాడు—"

"చచ్చిపోయాడా?" సావిత్రి నిశ్చేష్టురాలైంది—"ఎలా?"

"ఎవరో చంపేశారు?" అని ఉత్సాహంగా సావిత్రిని మరింత దగ్గరగా తీసుకున్నాడు ప్రతాప్. అయితే సావిత్రి ఉత్సాహం మటు మాయమయింది.

చలపతిరావు ఎవరు? అతను ప్రతాప్‌కేం అపకారం చేశాడు? జాహ్నవిని ప్రతాప్ చేసుకుంటానంటే అతను వద్దన్నాడా? రఘురాంగారు తీసుకొస్తే వచ్చాడు. కానీ అతడికి ప్రతాప్ పైన పగేమీ లేదుకదా! మరి అతను చచ్చిపోతే ప్రతాప్‌కంత సంతోష మెందుకు? ఒక నిండు

ప్రాణం నిష్కారణంగా చచ్చిపోతే ఇతడికింత ఆనంద మెందుకు?

అయినా చలపతిరావు చచ్చిపోలేదు. చంపబడ్డాడు.

ఎవరు చంపా రతన్ని?

సావిత్రికి ఆలోచించే వ్యవధిలేదు. ఆమె ప్రతాప్ ఉత్సాహంలో కరిగిపోతోంది.

* * *

శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యంగా బల్లమీదకు చూసి-"గురూ! అయితే చలపతిరావు పని అయిపోయింది—" అన్నాడు.

బల్లమీద చలపతిరావు ఫోటో వుంది. ఫోటోలోని చలపతిరావు గుండెల్లోకి గుచ్చుకుని ఉంది తళతళలాడే బాకు.

డేంజర్ మాట్లాడకుండా ఫోటోవంకే క్రూరంగా చూస్తున్నాడు.

"గురూ — ఒక్క రాత్రిలో ఈ గురుడిమీద ఇంత కోపమెలా తెచ్చుకున్నావ్? ఇన్నాళ్ళుగా ఆ ప్రతాప్ ఫోటోని ఒక్కసారి కూడా పొడవలేకపోయినవాడిని— ఒక్క రాత్రిలో...." అని అడిగాడు శ్రీకాంత్.

"ప్రేమ ద్వేషాన్ని పెంచగలదు—" అన్నాడు డేంజర్.

"మరి ప్రతాప్ మీద ఎందుకు ద్వేషం పెరగలేదూ?"

"పరిస్థితి చేయిదాటే సమయం వచ్చింది-" అన్నాడు డేంజర్.

"ఎప్పుడు పొడిచావు గురూ? నేను చూడనేలేదు—"

"నిజం చెప్పాలంటే నాకూ తెలియదు. తాగుడు మైకంలో ఎప్పుడో పొడిచేసి వుంటాను—" అన్నాడు డేంజర్.

మిత్రులిద్దరూ రాత్రంతా బాగా తాగారు. అప్పుడు తెల్లవారుఝాము అయిందవుతోంది.

"అయితే అసలు మనిషిని పొడవడానికి ముహూర్త మెప్పుడు గురూ!"

డేంజర్ వికటంగా నవ్వాడు — "కత్తి ఇక్కడ ఫోటో మీద పడగానే మనిషి అక్కడ చచ్చాడనే అనుకో — ఇంకా ముహూర్తం దేనికి?"

"బాగుంది — నీకేమైనా మంత్రాలొచ్చా — ఇక్కడే కూర్చుని అక్కడున్న వాణ్ని చంపావనుకోవడానికి —"

శ్రీకాంత్ కి బాగా తెలుసు. రాత్రి తెల్లవార్లూ ఇద్దరూ కలిసే తాగుతున్నారు.

"ఇంతవరకూ చేసిన హత్యలన్నీ ఎలా చేశాననుకున్నావ్? ఈ డేంజర్ హత్య చేయటం కోసం ఇల్లు కదలడు. యిక్కడ కత్తి ఫోటోమీద పడుతుంది. అక్కడ అఘోరీబాబా మంత్రం వేస్తాడు" అన్నాడు డేంజర్.

"అఘోరీబాబాయా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు శ్రీకాంత్ — "వాడెవరు?"

"అఘోరీబాబా సాయం లేకుండా నేను అవలీలగా హత్యలెలా చేయగల్గుతున్నాననుకుంటున్నావ్?" అన్నాడు డేంజర్.

శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యంగా — "అఘోరీబాబా అన్న పేరు మొట్టమొదటిసారిగా నీ నోట వింటున్నాను—" అన్నాడు.

"నీకు తెలియని రహస్యాలు నా దగ్గరింకా చాలా ఉన్నాయి—" అని నవ్వాడు డేంజర్— అందరికీ జావ్నాని గురించని చెప్పానుగానీ అఘోరీబాబా గురించే

గుండు చేయించుకున్నాను. ఆయన నా జుత్తు కావా లన్నాడు. అది తన దగ్గరున్నంతకాలమూ నా తలమీద జుత్తు మొలవకూడదన్నాడు—"

శ్రీకాంత్ భయంగా డేంజర్ వంక చూసి-"అయితే నేనింక నీకు సలహా లివ్వను. నిన్ను చూస్తే నాకు భయంగా ఉంది—" అన్నాడు.

"అలా భయపడితే ఎలా? అటు అఘోరీబాబా ఎంతో ఇటు నువ్వూ అంతే నాకు—" అన్నాడు డేంజర్.

"నాకోసారి అఘోరీబాబాను చూపిస్తావా?"

"ఆయన అ స్తమానూ కళ్ళబడడు. వీలుంటే ఎప్పు డయినా దూరాన్నుంచి చూస్తాడు. ఆయ నే యింట్లో అడుగుపెట్టాడో — కొద్ది గంటల్లో ఆ యింట్లో ఒక ప్రాణి చావకతప్పదు—" అన్నాడు డేంజర్.

"ఇంతకీ చలపతిరావు చచ్చేడంటావా?" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"నీకేమైనా అనుమానముంటే ఓసారి వెళ్ళి చూసిరా—"

"చూసే వస్తాను-నువ్విక్కడే వుండాలి-" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"అలాగే — కానీ జాగ్రత్త—హత్య జరిగిన చోటుకి వెళ్ళేముందు ఎవ్వరూ అనుమానించని విధంగా మసలుకుని రావాలి—"

శ్రీకాంత్ డేంజర్ వంక అదోలా చూసి — "ఏం గురూ—నువ్వు నాకు జాగ్రత్తలు చెబుతున్నావు?" అన్నాడు.

"తాగినప్పుడు నీకంటే నేనే తెలివైనవాణ్ణి—

ఎందుకో తెలుసా?" అన్నాడు డేంజర్ — "తాగినప్పుడు నీ తెలివి తేటలు బాగా తగ్గిపోతాయి. నా తెలివి తేటలు తాగినప్పుడూ తాగనప్పుడూ ఒక్కలాగే ఉంటాయి—"

"సరేలే—" అని శ్రీకాంత్ అక్కణ్నించి బయల్దేరాడు.

డేంజర్ కుర్చీలో వెనక్కి జారగిలబడ్డాడు. అతడికి కళ్ళు మూతలుపడసాగాయి. కొద్ది క్షణాల్లోనే అతడికి నిద్రముంచుకొచ్చింది.

ఓ అరగంటలో శ్రీకాంత్ అక్కడికి పరుగున వచ్చి ఓ కుదుపు కుదిపి లేపాడు.

"ఏమిటీ?" అన్నాడు డేంజర్ విసుగ్గా.

"నువ్వు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం నీ అఘోరీబాబా నిజంగానే చాలా గొప్పవాడు. ఆ చలపతిరావు చచ్చిపోయాడు—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"నిజంగా?" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాడు డేంజర్.

"ఏమిటి గురూ — హత్య వార్త విని నువ్వు కూడా ఆశ్చర్యపడుతున్నావ్?" అన్నాడు శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యంగా.

* * *

"ఏమిటయ్యా-నీ ఉద్యోగం?" అన్నాడు రఘురాం.

"చాలా రహస్యమండి—ఎవ్వరికీ చెప్పకూడదు—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"నిన్ను చూస్తూంటే ఏ గవర్నమెంటు సీఐడీవో అనిపిస్తోంది—"

"పోనీ అలాగే అనుకోండి—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"అనుకుని ఊరుకుంటే నాకేం లాభం? ఆ చలపతి

రావు నెవరు చంపారో కనుక్కొని చెప్పకూడదూ—
ఆ స్తమానూ పోలీసుల చుట్టూ తిరగలేక చస్తున్నాను—”
అన్నాడు రఘురాం.

“ఎవర్ని కనుక్కోవాలో చెప్పండి!” అన్నాడు రామకృష్ణ.

“బాగుంది — అది తెలిస్తే నిన్నడగటమెందుకూ?” అన్నాడు రఘురాం విసుగ్గా.

“నేను సీఐడీ ననుకుని నన్నడిగారు. అలాగే ఇప్పుడింట్లోకి ఎవరడుగుపెడితే వాళ్ళే హంతకులనుకోండి. అనుకోడానికి యిబ్బందేమీ ఉండదుగదా—” అని అతనింకా వాక్యం పూర్తిచేయకుండానే వీధి గుమ్మంలోంచీ ప్రతాప్ ప్రవేశించాడు.

“అరే—ప్రతాప్—రా రా—” అని—“ఇప్పుడే ఈ రామకృష్ణ నిన్ను హంతకుణ్ని చేశాడు!” అన్నాడు రఘురాం.

ప్రతాప్ తడబడుతూ—“హత్య ఏమిటి?” అన్నాడు.

“అదే—చలపతిరావు హత్య!” అన్నాడు రఘురాం బాధగా. ఆయన ముఖంలో దిగులు, ఆవేదన కనిపించాయి — “తీరి కూర్చుని ఆ పిల్లాణ్నిక్కడికి తీసుకొచ్చాను. అతడి చావుకు నేనే కారణమని నా అంతరాత్మ వేధిస్తోంది—”

“మీరేదో నన్ను హంతకు డన్నారు!” అన్నాడు ప్రతాప్.

తనకూ, రామకృష్ణకూ జరిగిన సంభాషణ చెప్పాడు రఘురాం.

ప్రతాప్ తేలికగా నిట్టూర్చి—“అసలు మనిషి మనిషినెందుకు చంపాలనుకుంటాడో, ఎలా చంపగలుగుతాడో

నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది మామయ్యగారూ" అన్నాడు.

"మా ప్రతాప్ ది సున్నితమైన మనస్తత్వం! నా జీవితంలో ఇంత సున్నితమైన మనసున్న మనిషి నెక్కడా చూడలేదు___" అన్నాడు రఘురాం. ఆయన ప్రతాప్ కుటుంబానికీ తమ కుటుంబానికీ ఉన్న అనుబంధం రామకృష్ణకు వివరించాడు.

"అసలు మా జాహ్నవి నితనికే ఇద్దామనుకున్నాం. కానీ జాతకాలు కలవలేదు___"

"ఈ రోజుల్లో యింకా జాతకాల పట్టింపులు వున్నాయా?" ఆశ్చర్యపడ్డాడు రామకృష్ణ.

"మనువైన వెంటనే వరుడికి మరణగండమట___" అన్నాడు రఘురాం.

"లోపం అమ్మాయి జాతకానిదా, ప్రతాప్ జాతకానిదా?"

"విడివిడిగా రెండూ మంచివే — కానీ కలిస్తేనే సమస్య!" అన్నాడు రఘురాం.

"ఆ పురోహితుడి అడ్రసు నాకు చెబుతారా?" అన్నాడు రామకృష్ణ.

ఈ ప్రశ్నకు ప్రతాప్ కంగారుపడి — "మా పురోహితుడితో మీకేం పని?" అన్నాడు.

"ఏ పురోహితుడైనా రెండు పెళ్ళిళ్ళు జరపడానికి చూస్తాడు తప్పితే చెడగొట్టడానికి చూడడు-రెండిళ్ళలోనూ ఎవరికో ఇష్టంలేకపోతే తప్ప! రెండిళ్ళవారూ ఇష్టపడిన సంబంధాన్ని తను కాదన్నాడంటే ఆయన

నిజంగా శాస్త్రాన్ని నమ్మినవాడయ్యుండాలి. అలాంటివాడి చేత నా జాతకంకూడా చెప్పించుకుంటే బాగుంటుంది కదా!" అన్నాడు రామకృష్ణ.

ప్రతాప్ నవ్వేసి — "మీరు చాలా తమాషాగా మాట్లాడతారు—" అన్నాడు.

"తమాషా కాదు—నాకు నిజంగానే ఆయనడ్రసు కావాలి—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"దానికేముంది? నేను చెబుతాను—" అన్నాడు రఘురాం.

"మామయ్యగారూ—మీరు అడ్రసు చెప్పడానికి వీల్లేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏం?" అన్నాడు రఘురాం ఆశ్చర్యంగా.

"అందువల్ల మీకూ మాకూ గొడవలొస్తాయి—" అన్నాడు ప్రతాప్.

రఘురాం ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

"ఆ బ్రాహ్మడు చాలా పిరికి మనిషి. పొరపాటున నాన్నగారి దగ్గర నోరు జారాడు. తర్వాత ఆ తప్పు సరి చేసుకుందామన్నా ఆయన నమ్మటంలేదు. ఎవరైనా గట్టిగా అడిగితే వారు కోరిందే చెప్పేస్తాడు. మీరు రామకృష్ణగారిద్వారా జాతకాన్ని మారిస్తే నాకిష్టమే! కానీ మా నాన్నగారు అది నమ్మరు సరిగదా—మీ రేదో నా ప్రాణాలకు కూడా హాని తలపెడుతున్నారని మనసులో ఏదో పెట్టుకుంటాడు. పెళ్ళి జరక్కపోయినా మన సంబంధ బాంధవ్యాలిలా ఉంటే బాగుంటుంది కదా!"

"మన సెంత సున్నితమో ఆలోచనంత లోతు!" అని

మెచ్చుకున్నాడు రఘురాం. ఆయన అభిమానంగా ప్రతాప్ వంక చూశాడు.

"అరే — మీ కంతో వయసులేదు. తలలో తెల్ల వెంట్రుకలు కనిపిస్తున్నాయే—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"అవునండీ—ఎన్ని మందులు వాడినా లాభముండటం లేదు. బహుశా ముప్పై ఏళ్ళు దాటేసరికి నా తల పండిపోతుందేమో—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"తెల్ల వెంట్రుకలు నల్లబడడానికి నాకో మందు తెలుసు—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"ఏమిటది?" అన్నాడు ప్రతాప్.

అయితే రామకృష్ణ జవాబిచ్చేలోగానే ప్రతాప్ లేచి నాలుగడుగులువేసి — అక్కడ నిలబడివున్న పని కుర్రాడు చంద్రయ్య చెంప చెళ్ళుమనిపించాడు.

రఘురాం ఆశ్చర్యంగా — "ఏం జరిగిందయ్యా?" అన్నాడు.

చంద్రయ్య చెంప తడుముకుంటూ—"నే నేం చేశాను బాబూ—" అన్నాడు. వాడిచేతిలోని వాడిన మల్లెలు నేలమీద పడ్డాయి.

ప్రతాప్ మాట్లాడ లేదు. అతనింకా అలాగే చంద్రయ్య వంక కోపంగా చూస్తూ తన్ను తాను నిగ్రహించుకుందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

రఘురాం లేచి ఆ ఇద్దర్నీ సమీపించాడు. చంద్రయ్య వంక తీవ్రంగా చూసి—"ఏం చేసావురా — చెప్పు!" అన్నాడు!

"నాకేం తెలియదండీ బాబూ-" అంటూ చంద్రయ్య కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయ్యాడు.

"నీకేమీ తెలియదూ!" ప్రతాప్ గద్దించాడు.

"నిజంగా తెలియదు బాబూ__"

"తెలియదూ__" ప్రతాప్ ఆవేశంతో వణుకుతూ చెయ్యి పైకి ఎత్తాడు.

ఆ చేతిని రఘురాం ఆపి—"అసలు వాడేం చేశాడో నువ్వు చెప్పు బాబూ—నేను వాణ్ని శిక్షిస్తాను...." అన్నాడు.

అప్పటికి ప్రతాప్ ఆవేశం తరిగింది- చెయ్యి వెనక్కి తీసుకొని__"సారీ __ మామయ్యగారూ!" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"సారీలు తర్వాత __ వెధవ __ వాడేం చేశాడో చెప్పు!"

"మల్లెపువ్వును చేతిలో నలిపి వాసన చూస్తున్నాడు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఊఁ" అన్నాడు రఘురాం.

"అదే వాడు చేసిన తప్పు__" అన్నాడు ప్రతాప్.

రఘురాం వెంటనే — "ఏరా __ అసలు నీకు మల్లెలెక్కడివి?" అన్నాడు.

"అమ్మాయిగారు పెట్టుకుని పడేసినవి బాబుగారూ— నాకు మల్లెల వాసన చాలా ఇష్టం. అందుకని నలిపి...."

మళ్ళీ వాడి చెంప చెళ్ళుమంది.

రఘురాం విసుగ్గా — "ఏమిటయ్యా — ఇది!" అన్నాడు.

"మల్లెల్ని నలుపుతూంటే నా గుండె పిండేసినట్టుంది. ప్లీజ్ __ మామయ్యగారూ — వాడినామాట కూడా అనొద్దనండి__" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఒక్క క్షణం రఘురాంకు నోట మాట రాలేదు. తర్వాత ఆయన చంద్రయ్య నక్కణ్నించి వెళ్ళి పోమ్మన్నాడు.

"నీకు మరీ యింత సున్నిత మన స్తత్వం పనికి రాదోయ్!"

"ఏం చేయనండీ—అది నా బలహీనత!"

"బలహీనతా? ఒక పనివాడిమీద బల ప్రయోగం చేయడాన్ని బలహీనత అంటారా?"

"మామయ్యగారూ—వాడు పనివాడన్న కారణంగా నేను కొట్టలేదు. వాడి స్థానంలో ఈ రాష్ట్ర గవర్నరున్నా ఆ దేపని చేసేవాడిని. అందుకే బలహీనత అన్నాను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

రామకృష్ణ ఆశ్చర్యంగా ప్రతాప్ వంకే చూస్తున్నాడు. ఒక మల్లెపువ్వు — అందులోనూ వాడిన మల్లె పువ్వు — పనివాడి చేతిలో నలుగుతూంటే చూడలేని సున్నిత మన స్తత్వమా ఇత గాడిది! ఇది నమ్మదగిన విషయమేనా?

అతడి ఆలోచనలు దూరంగా పోతున్నాయి. బహుశా ఆ మల్లెపూదండను ప్రతాప్ జాహ్నవి కిచ్చి ఉంటే అదామె విసిరికొడితే — దాన్ని వాడి చేతిలో చూస్తే!

సరిగ్గా ఇదే జరిగివుండకపోవచ్చు. కానీ ఇలాంటిదేదో జరిగి వుంటుంది. అసలు రహస్యం చంద్రయ్యకు తెలుస్తుంది. లేకపోతే వాడిన మల్లెలు చూస్తే జంధ్యాల పాపయ్య శాస్త్రిగారే చలించరేమో!

ప్రతాప్ రామకృష్ణ వంక తిరిగి — "మీ రేదో తెల్ల వెంట్రుకలకు మందున్నదన్నారు—" అన్నాడు.

"మందార నూనె!" అంటూనే చెంప తడుము కున్నాడు రామకృష్ణ. కానీ ప్రతాప్ ఇంకా మూరంగానే ఉన్నాడు.

"మందార నూనె ఎక్కడ దొరుకుతుంది?"

"ఎక్కడ దొరుకుతుందో నాకు తెలియదు. కానీ ఎలా చేయాలో నాకు తెలుసు-" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"చెప్పండి!"

రామకృష్ణ జంకుతూనే చెప్పాడు — "మందార పువ్వుల్ని కొబ్బరి నూనెలో ఉడికించాలి—"

"మామయ్యగారూ — మన దొడ్లో మందార చెట్టు వుంది కదూ—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అవునోయ్—విరగబూస్తోంది కూడా!" అన్నాడు రఘురాం.

ప్రతాప్ దొడ్లోకి వెళ్ళాడు. రామకృష్ణ అతడి ననుస రించాడు. చెట్టు దగ్గరకు వెళ్ళి పువ్వులు కోస్తున్నాడు ప్రతాప్.

"చాలా పువ్వులు కోశారే — నూనె ఎవరు చేస్తారు మీకు?" అన్నాడు రామకృష్ణ.

ప్రతాప్ తన చేతిలోని ఓ పువ్వు నలిపి తలకు రాసుకొని — "ఇంకెవరు చేస్తారు. నేనే స్వయంగా చేసుకుంటాను?" అన్నాడు.

రామకృష్ణ అతడివంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు. ఎన్నో ప్రశ్నలు అడగాలనుకొని ఆగిపోయాడతను.

(ఇంకా వుంది)